<u>अस्वीकरण</u>

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षहरुले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यावहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागि, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रामाणिक हुनेछ र कार्यान्वयनको उद्देश्यका लागि पनि अंग्रेजी भाषामा जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

[२०२५] ५ एस.सी.आर. १६१ : २०२५ आई.एन.एस.सी. ५०५

सुशीला र अन्य विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य र अन्य

सन् २०२५ को फौजदारी पुनरावेदन नं. २०२०

१६ अप्रिल २०२५

[सञ्जय करोल र प्रशान्त कुमार मिश्र,* न्यायाधीशहरू]

विचारणीय विषय

के उच्च न्यायालयले भारतीय दण्ड संहिता, १८६० को धाराहरु ४९८क, ३२३, ५०४, ५०६ र दाइजो प्रतिबन्ध ऐन, १९६१ को धारा ४ अन्तर्गतको उजुरी मामिलामा पुर्पक्ष न्यायालयद्वारा जारी गरिएको समन आदेश खारेजीको लागि गरिएको निवेदनलाई गुणदोषमा निर्णय नगरी ठीकसँग खारेज गऱ्यो?

शिर्षक नोटहरु

दण्ड संहिता, १८६० - धारा ४९८क, ३२३, ५०४, ५०६ - दाइजो प्रतिबन्ध ऐन, १९६१ - धारा ४ - क उत्तरदाता नं. २ को पति हो र यहाँ पुनरावेदकहरू क का आफन्त हुन् - क र उत्तरदाता नं. २ बीच वैवाहिक विवाद उत्पन्न भयो - क ले सम्बन्धविच्छेदका लागि मामिला दायर गऱ्यो - परिवार न्यायालयद्वारा एकपक्षीय सम्बन्धविच्छेदको फैसला पारित भयो - सम्बन्धविच्छेदको फैसला पारित भएको ३ वर्षपछि, उत्तरदाता नं. २ ले फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा १५६(३) अन्तर्गत उजुरी दायर गऱ्यो - त्यसपछि, मजिस्ट्रेटले पुनरावेदकहरू विरुद्ध भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क अन्तर्गत समन जारी गऱ्यो - पुनरावेदकहरूले समन आदेश खारेजीका लागि फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा ४८२ अन्तर्गत उच्च न्यायालयमा निवेदन दायर गरे, जुन खारेज भयो - शुद्धता:

ठहर: स्वीकार्य रूपमा, मिति ३१.०५.२०१२ मा पारित सम्बन्धविच्छेदको फैसलाद्वारा विवाह पहिले नै विघटन भइसकेको छ र वर्तमान उजुरी सम्बन्धविच्छेदको तीन वर्षपछि दायर गरिएको थियो - पुनरावेदकहरू विरुद्धको आधारहीन कथन बाहेक, अन्य आरोपहरू पति विरुद्ध छन् - मिति ३१.०५.२०१२ को आदेशद्वारा सम्बन्धविच्छेद भइसकेको अवस्थामा मिति १६.०८.२०१५ मा उजुरीकर्ताको घरमा गई पुनरावेदकहरूले मेलमिलापको प्रयास गर्नुको कुनै कारण वा औचित्य छैन - वास्तवमा, उजुरी धेरै हदसम्म पतिले गरेको दुर्व्यवहारमा समर्पित छ र पुनरावेदकहरूको एकमात्र सन्दर्भ नोएडास्थित उनको आफ्नै घरमा मिति १६.०८.२०१५ मा भएको घटनाको लागि गरिएको छ - तथापि, त्यस समयसम्म, एकपक्षीय सम्बन्धविच्छेदको फैसला पहिले नै पारित भइसकेको थियो - वर्तमान मामिलामा लगाइएका आरोपहरूको जाँच गरिसकेपछि, यो मान्न कुनै हिचकिचाहट छैन कि वर्तमान पुनरावेदकहरूलाई उनीहरू विरुद्ध विवाह कायम रहेको अवधिमा पति र पत्नीबीच भएको कुनै पनि घटनाको लागि कुनै विशेष आरोप बिना नै अनावश्यक रूपमा उजुरीमा मुछिएको छ - यस न्यायालयको सुविचारित राय छ कि पुनरावेदकहरू विरुद्ध मामिला चलाउन अनुमति दिनु भनेको उनीहरू पतिको आफन्त भएको कारणले मात्र कष्टकर सुनुवाइ हुनु हो - तदनुसार, पुनरावेदकहरू विरुद्धको उजुरी मामिला यसैद्वारा खारेज गरिन्छ। [अनुच्छेद ९, १२]

- लेखक

उद्घृत मामिलाको कानुन

गीता मेहरोत्रा र अन्य विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य र अन्य [२०१२] ९ एस.सी.आर. ६४१ : (२०१२) १० एस.सी.सी. ७४१; दरा लक्ष्मी नारायण र अन्य विरुद्ध तेलङ्गाना राज्य र अन्य २०२४ आई.एन.एस.सी. ९५३ : [२०२४] १२ एस.सी.आर. ५५९ - आधार लिइएको।

ऐनहरुको सुची

दण्ड संहिता, १८६०; फौजदारी कार्यविधि संहिता, १९७३; दाइजो प्रतिबन्ध ऐन, १९६१। समन आदेशको खारेजी; वैवाहिक विवाद; एकपक्षीय सम्बन्धविच्छेदको फैसला; उजुरी मामिला; दाइजोको माग; पत्नी उपर क्रूरता; विशेष आरोपहरूको अभाव।

मामिला कहाँबाट उत्पन्न भएको

फौजदारी पुनरावेदन क्षेत्राधिकार: सन् २०२५ को फौजदारी पुनरावेदन नं. २०२०

इलाहाबादस्थित उच्च न्यायालयको सन् २०१८ को ए४८२ नं. ४१७९६ निवेदनमा भएको मिति २०.११.२०१८ को फैसला र आदेशबाट उत्पन्न

पुनरावेदकका लागि अधिवक्ताहरू:
विवेक त्रिपाठी, आशिष कुमार उपाध्याय, सुश्री मैत्री गोयल, पी. वी. योगेश्वरन।

उत्तरदाताहरूका लागि अधिवक्ताहरू:
अजय कुमार मिश्र, वरिष्ठ अधिवक्ता, विकाश बंसल, गर्वेश काबरा।

<u>फैसला</u>

प्रशान्त कुमार मिश्र, न्यायाधिश

अनुमति प्रदान गरियो।

२. विवादित आदेश अन्तर्गत, उच्च न्यायालयले भारतीय दण्ड संहिता, १८६०१ को धाराहरु ४९८क, ३२३, ५०४, ५०६ र दाइजो प्रतिबन्ध ऐन, १९६१ को धारा ४ अन्तर्गत सन् २०१५ को उजुरी मामिला नं. २७८९ मा पुर्पक्ष न्यायालयद्वारा मिति २३.०४.२०१८ मा जारी गरिएको समन आदेश खारेजीका लागि पुनरावेदकहरूको निवेदनलाई खारेजी निवेदनमा गुणदोषका आधारमा निर्णय नगरी खारेज गरेको छ।

३. कुमार सौरभ उत्तरदाता नं. २ (श्रीमती चारुस्मिता) का पति हुन् र पुनरावेदकहरू कुमार सौरभका आफन्त हुन्। पुनरावेदक नं. १ - सुशीला आमा हुन्, पुनरावेदक नं. २ - शैलेन्द्र डब्लु जेठा दाजु हुन्, पुनरावेदक नं. ३ - सीमा भाउजू हुन्, पुनरावेदक नं. ४ - कुलश्रेष्ठ उपाध्याय जेठा दाजु हुन् र पुनरावेदक नं. ५ - कनक कुमार सौरभकी बहिनी हुन्। कुमार सौरभ र उत्तरदाता नं. २ (श्रीमती चारुस्मिता) को विवाह मिति १७.०६.२०१० मा भएको थियो। विवाहपछि, उनीहरू केही समय कोटा (राजस्थान) मा बसे, त्यसपछि गत अक्टोबर, २०१० मा उनले आफ्नो स्त्रीधन सहित सबै सामान लिएर पतिको घर छोडी र आफ्ना आमाबुवासँग बस्न थालिन्।

४. पुनरावेदकहरूको भनाइ छ कि कुमार सौरभले उत्तरदाता नं. २ लाई वैवाहिक जीवन पुनः सुरु गर्न फिर्ता ल्याउने प्रयास सफल भएन, जसले गर्दा उनले परिवार न्यायाधीश, कोटा, राजस्थानको

न्यायालयमा सन् २०११ को मामिला नं. ४७६ सम्बन्धविच्छेद निवेदन दायर गर्न बाध्य भए। सूचना प्राप्त भए तापनि उत्तरदाता नं. २ परिवार न्यायालय समक्ष उपस्थित हुन असफल भइन्, जसको परिणामस्वरूप मिति ३१.०५.२०१२ मा परिवार न्यायालय, कोटाद्वारा एकपक्षीय सम्बन्धविच्छेदको फैसला पारित भयो। सम्बन्धविच्छेदको फैसला पारित भएको लगभग ३ वर्षपछि, उत्तरदाता नं. २ ले फौजदारी मामिला दर्ता र अनुसन्धान गर्नका लागि मुख्य न्यायिक मजिस्ट्रेट, गौतम बुद्ध नगर समक्ष फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा १५६(३) अन्तर्गत निवेदन दिइन्। उक्त निवेदनलाई उजुरी मामिलाको रूपमा लिइयो, जसमा उत्तरदाता नं. २ र अन्य साक्षीहरूको बयान रेकर्ड गरेपछि, विद्वान मजिस्ट्रेटले मिति २३.०४.२०१८ मा पुनरावेदकहरू विरुद्ध भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क अन्तर्गत समन आदेश जारी गरे।

---

१ 'भा.द.सं.'

५. पीडित भई, पुनरावेदकहरूले समन आदेश खारेजीका लागि फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा ४८२ अन्तर्गत उच्च न्यायालयमा निवेदन दायर गरे, जुन विवादित आदेशद्वारा खारेज गरियो।

६. यो तर्क गरिएको छ कि विद्वान मजिस्ट्रेटले पुनरावेदकहरू मध्ये कुनै एक विरुद्ध कुनै विशेष आरोप नभएको अवस्थामा संज्ञान लिएका छन् र पुनरावेदकहरू विरुद्ध केवल आधारहीन कथन गरिएको छ कि उनीहरू पनि उत्तरदाता नं. २ लाई दाइजो माग गरी हैरानी दिनमा संलग्न थिए।

७. यसको विपरीत, उत्तरदाताहरूका लागि विद्वान अधिवक्ताले विवादित आदेशको समर्थन गर्दै भने कि पुनरावेदकहरू पतिको आफन्त भएकोले उनीहरू पनि उत्तरदाता नं. २ लाई दुर्व्यवहार गर्नमा संलग्न थिए र सत्य सुनुवाइको क्रममा बाहिर आउनेछ। उनको अनुसार, वर्तमान मामिला सुरुमै उजुरी खारेज गर्न उपयुक्त छैन।

८. उजुरी (अनुसूची पी-२) को अध्ययनले देखाउँछ कि विवाह मिति १७.०६.२०१० मा भएको थियो र दम्पती पाँच दिन वाराणसीमा बसे र मिति २२.०६.२०१० देखि कोटामा बस्न गए, जहाँ उनीहरू धेरैजसो समय बसे। उजुरीकर्ता अक्टोबर, २०१० मा कोटाबाट फर्किइन् र त्यसपछि, भनिएको छ कि मिति १६.०८.२०१५ मा पुनरावेदकहरू उनको कोटास्थित घरमा आए र धम्की दिएर र दुर्व्यवहार गरेर दाइजो मागे। यो पनि आरोप लगाइएको छ कि उनीहरूले उनको मङ्गलसूत्र खोसेर भागे।

९. स्वीकार्य रूपमा, मिति ३१.०५.२०१२ मा पारित सम्बन्धविच्छेदको फैसलाद्वारा विवाह पहिले नै विघटन भइसकेको छ र वर्तमान उजुरी सम्बन्धविच्छेदको तीन वर्षपछि दायर गरिएको थियो। पुनरावेदकहरू विरुद्धको आधारहीन कथन बाहेक, अन्य आरोपहरू पति विरुद्ध छन्। मिति ३१.०५.२०१२ को आदेशद्वारा सम्बन्धविच्छेद भइसकेको अवस्थामा मिति १६.०८.२०१५ मा उजुरीकर्ताको घरमा गई पुनरावेदकहरूले मेलमिलापको प्रयास गर्नुको कुनै कारण वा औचित्य छैन। यदि मिति १६.०८.२०१५ मा यस्तो घटना भएको भए पनि, तथ्य यो हो कि उक्त मितिमा पति र पत्नीको सम्बन्ध पहिले नै समाप्त भइसकेको थियो, त्यसैले पुनरावेदकहरू पतिको आफन्त भएको नाताले भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क र दाइजो प्रतिबन्ध ऐन, १९६१ को धारा ४ अन्तर्गतको अपराधका लागि कारबाही गर्न सकिँदैन।

१०. यस न्यायालयले गीता मेहरोत्रा र अन्य विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य र अन्य२ को मामिलामा भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क र दाइजो प्रतिबन्ध ऐन, १९६१ को धारा ४ अन्तर्गतको

अपराधका लागि पतिको आफन्तहरूलाई संलग्न गराउने प्रथाको निन्दा गरेको छ। अनुच्छेद १८ मा निम्न कुराहरू उल्लेख गरिएको छ:

"१८. सर्वोच्च न्यायालयका माननीय न्यायाधीशहरूले रमेश मामिलामा [(२००५) ३ एस.सी.सी. ५०७ : २००५ एस.सी.सी. (फौ) ७३५] उजुरीकर्ताद्वारा नन्द विरुद्ध लगाइएका आधारहीन आरोपहरूले सूचनाकर्ताको पतिको सकेसम्म धेरै आफन्तहरूलाई फसाउने चिन्तालाई सङ्केत गरेको देखिन्छ भनी ठहर गर्नुभएको थियो। यो ठहर गरिएको थियो कि न त एफ.आई.आर. न त आरोपपत्रले मजिस्ट्रेटलाई पुनरावेदकहरू विरुद्ध लगाइएका कथित अपराधहरूको संज्ञान लिनका लागि कानूनी आधार प्रदान गरेको थियो। विद्वान न्यायाधीशहरूले एफ.आई.आर.का आरोपहरू र आरोपपत्रका सामग्रीहरू हेर्दा, भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८-क, ४०६ र दाइजो प्रतिबन्ध ऐनको धारा ४ अन्तर्गतका कुनै पनि कथित अपराधहरू उजुरीकर्ताको पतिको विवाहित बहिनी (जो निर्विवाद रूपमा उजुरीकर्ताको पतिको परिवारसँग बस्दैनथिन्) विरुद्ध बनेको थिएन भनी ठहर गर्नुभएको थियो। सर्वोच्च न्यायालयका माननीय न्यायाधीशहरूले उच्च न्यायालयले नन्दलाई सुनुवाइको कष्टमा धकेल्नु हुँदैनथ्यो भनी ठहर गर्नुभएको थियो। तदनुसार, पुनरावेदकहरू विरुद्धको कारबाही खारेज गरियो र पुनरावेदन स्वीकृत भयो।"

२ (२०१२) १० एस.सी.सी. ७४१

११. दरा लक्ष्मी नारायण र अन्य विरुद्ध तेलङ्गाना राज्य र अन्य,३ को हालैको फैसलामा, यस न्यायालयले दाइजो सम्बन्धी मामिलाहरूमा पतिको आफन्तहरूलाई संलग्न गराउने प्रथालाई पुनः दोहोर्याएको र निन्दा गरेको छ। अनुच्छेद २४, २५, २८, ३०, ३१ र ३२ मा निम्न कुराहरू उल्लेख गरिएको छ:

"२४. जहाँसम्म पुनरावेदक नं. २ देखि ६ को सवाल छ, हामी पाउँछौं कि उनीहरूको यस मामिलासँग कुनै सम्बन्ध छैन र उनीहरूलाई कुनै तुक वा कारण बिना अपराधको जालोमा तानिएको छ। एफ.आई.आर. को अध्ययनले देखाउँछ कि पुनरावेदक नं. २ देखि ६ विरुद्ध उनीहरूले पुनरावेदक नं. १ लाई थप दाइजो माग्न उक्साउने गर्थे भनी उल्लेख गर्नु बाहेक कुनै ठोस र विशेष आरोपहरू लगाइएको छैन। यो पनि एक स्वीकार्य तथ्य हो कि उनीहरू कहिल्यै पनि दम्पती अर्थात् पुनरावेदक नं. १ र उत्तरदाता नं. २ र उनीहरूका बच्चाहरूसँग बसेका थिएनन्। पुनरावेदक नं. २ र ३ गुन्टकल, आन्ध्र प्रदेशमा सँगै बस्थे। पुनरावेदक नं. ४ देखि ६ क्रमशः नेल्लोर, बेङ्गलुरु र गुन्टुरमा बस्छन्।

२५. वैवाहिक विवादबाट उत्पन्न हुने फौजदारी मामिलामा, परिवारका सदस्यहरूको नाममा उनीहरूको सक्रिय संलग्नता जनाउने विशेष आरोप बिना केवल सन्दर्भ दिनुलाई सुरुमै निस्तेज पार्नुपर्छ। यो न्यायिक अनुभवबाट प्रमाणित, एक सुस्थापित तथ्य हो कि जब वैवाहिक मतभेदबाट घरेलु विवादहरू उत्पन्न हुन्छन्, तब पतिको परिवारका सबै सदस्यहरूलाई फसाउने प्रवृत्ति प्रायः देखिन्छ। यस्ता सामान्यकृत र फराकिलो आरोपहरू, ठोस प्रमाण वा विशेष आरोपहरूद्वारा असमर्थित, फौजदारी अभियोजनको आधार बन्न सक्दैनन्। न्यायालयहरूले यस्ता मामिलाहरूमा कानूनी प्रावधान र कानूनी प्रक्रियाको दुरुपयोग रोक्न र निर्दोष परिवारका सदस्यहरूको अनावश्यक हैरानीबाट बच्न सावधानी अपनाउनुपर्छ। वर्तमान मामिलामा, पुनरावेदक नं. २ देखि ६, जो पुनरावेदक नं. १ को परिवारका सदस्य हुन्, विभिन्न शहरहरूमा बस्दै आएका छन् र पुनरावेदक नं. १ र उत्तरदाता नं. २ को वैवाहिक घरमा बसेका छैनन्। तसर्थ, उनीहरूलाई फौजदारी अभियोजनमा तान्न सकिँदैन र प्रत्येक विरुद्ध विशेष आरोपहरूको अभावमा यो कानूनको प्रक्रियाको दुरुपयोग हुनेछ।

२८. संशोधनद्वारा भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क को समावेश पति र उसको परिवारद्वारा महिलामाथि हुने क्रूरतालाई नियन्त्रण गर्नु, राज्यद्वारा शीघ्र हस्तक्षेप सुनिश्चित गर्नु थियो। तथापि, हालका वर्षहरूमा, देशभरि वैवाहिक विवादहरूमा उल्लेखनीय वृद्धि भएको छ, साथै विवाह संस्थाभित्र बढ्दो मतभेद र तनाव पनि बढेको छ, फलस्वरूप, भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क जस्ता प्रावधानहरूलाई पत्नीद्वारा पति र उसको परिवार विरुद्ध व्यक्तिगत प्रतिशोध साध्ने औजारको रूपमा दुरुपयोग गर्ने प्रवृत्ति बढेको छ। वैवाहिक द्वन्द्वको समयमा अस्पष्ट र सामान्यकृत आरोपहरू लगाउनु, यदि छानबिन गरिएन भने, कानूनी प्रक्रियाहरूको दुरुपयोग र पत्नी र/वा उनको परिवारद्वारा दबाब दिने रणनीतिको प्रयोगलाई प्रोत्साहन दिनेछ। कहिलेकाहीँ, पत्नीको अनुचित मागहरूको पालना गराउन पति र उसको परिवार विरुद्ध भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८क को सहारा लिइन्छ। फलस्वरूप, यस न्यायालयले बारम्बार उनीहरू विरुद्ध स्पष्ट प्रथम दृष्टिको मामिलाको अभावमा पति र उसको परिवारलाई अभियोजन नगर्न सावधानी गराएको छ।

३०. माथिको सन्दर्भमा, यस न्यायालयले जी.भी. राव विरुद्ध एल.एच.भी. प्रसाद (२०००) ३ एस.सी.सी. ६९३ मा निम्नानुसार अवलोकन गरेको छ:

“१२. हालका समयमा वैवाहिक विवादहरूको विस्फोट भएको छ। विवाह एक पवित्र संस्कार हो, जसको मुख्य उद्देश्य युवा दम्पतीलाई जीवनमा स्थापित भई शान्तिपूर्वक बस्न सक्षम बनाउनु हो। तर सानातिना वैवाहिक झगडाहरू अचानक उत्पन्न हुन्छन् जसले प्रायः गम्भीर रूप लिन्छन्, जसको परिणामस्वरूप जघन्य अपराधहरू घट्छन् जसमा परिवारका अग्रजहरू पनि संलग्न हुन्छन्, फलस्वरूप जसले सल्लाह दिएर मेलमिलाप गराउन सक्थे, उनीहरू फौजदारी मामिलामा अभियुक्तको रूपमा प्रस्तुत गरिएपछि असहाय बनाइन्छन्। यहाँ उल्लेख गर्न आवश्यक नभएका अन्य धेरै कारणहरू छन् जसले वैवाहिक मामिलालाई प्रोत्साहित नगर्ने ताकि पक्षहरूले आफ्ना गल्तीहरूमा मनन गर्न सकून् र न्यायालयमा वर्षौं लगाएर निष्कर्षमा पुग्नुको सट्टा आपसी सहमतिमा सौहार्दपूर्ण रूपमा आफ्ना विवादहरू अन्त्य गर्न सकून्, र त्यो प्रक्रियामा पक्षहरूले विभिन्न न्यायालयहरूमा आफ्ना 'मामिलाहरू' खेद्दै आफ्ना 'युवा' दिनहरू गुमाउँछन्।”

३१. यसबाहेक, यस न्यायालयले प्रीति गुप्ता विरुद्ध झारखण्ड राज्य (२०१०) ७ एस.सी.सी. ६६७ मा न्यायालयहरूले यी उजुरीहरूसँग व्यवहार गर्दा अत्यन्त सावधान र सतर्क हुनुपर्छ र वैवाहिक मामिलाहरूसँग व्यवहार गर्दा व्यावहारिक वास्तविकताहरूलाई ध्यानमा राख्नुपर्छ भनी ठहर गरेको छ। विभिन्न शहरहरूमा बस्ने र उजुरीकर्ता बसेको ठाउँमा कहिल्यै वा विरलै भ्रमण गर्ने पतिको नजिकका आफन्तहरूद्वारा उत्पीडनको आरोपको पूर्ण रूपमा फरक स्वरूप हुनेछ। उजुरीकर्ताको आरोपहरूलाई ठूलो सावधानी र सतर्कताका साथ छानबिन गर्नुपर्छ।

३२. तसर्थ, हाम्रो विचारमा, उत्तरदाता नं. २ द्वारा दायर गरिएको विवादित सन् २०२२ को एफ.आई.आर. नं. ८२ पुनरावेदक नं. १ र उसको परिवारका सदस्यहरू अर्थात् यहाँ पुनरावेदक नं. २ देखि ६ विरुद्ध व्यक्तिगत हिसाबकिताब र द्वेष मिलाउन गुप्त उद्देश्यले सुरु गरिएको थियो। तसर्थ, वर्तमान मामिला भजनलालमा उल्लेखित उदाहरणात्मक मापदण्डहरूको श्रेणी (७) अन्तर्गत पर्दछ। त्यसकारण, उच्च न्यायालयले, वर्तमान मामिलामा, फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा ४८२ अन्तर्गत उपलब्ध शक्तिहरू प्रयोग नगरेर त्रुटि गऱ्यो र यसरी पुनरावेदकहरू विरुद्ध फौजदारी अभियोजन जारी राखेर न्यायालयको प्रक्रियाको दुरुपयोग रोक्न असफल भयो।”

१२. वर्तमान मामिलामा लगाइएका आरोपहरूलाई गीता मेहरोत्रा (उल्लेखित) र दरा लक्ष्मी नारायण (उल्लेखित) मा यस न्यायालयद्वारा स्थापित कानूनको तुलनामा जाँच गरिसकेपछि, हामीलाई यो मान्न कुनै हिचकिचाहट छैन कि वर्तमान पुनरावेदकहरूलाई उनीहरू विरुद्ध विवाह कायम रहेको अवधिमा र उनीहरू कोटामा सँगै बसेको अवधिमा पति र पत्नीबीच भएको कुनै पनि घटनाको लागि कुनै विशेष आरोप बिना नै अनावश्यक रूपमा उजुरीमा मुछिएको छ। वास्तवमा, उजुरी धेरै हदसम्म पतिले गरेको दुर्व्यवहारमा समर्पित छ र पुनरावेदकहरूको एकमात्र सन्दर्भ नोएडास्थित उनको आफ्नै घरमा मिति १६.०८.२०१५ मा भएको घटनाको लागि गरिएको छ। तथापि, त्यस समयसम्म, एकपक्षीय सम्बन्धविच्छेदको फैसला पहिले नै पारित भइसकेको थियो। यस्तो अवस्थामा, हाम्रो सुविचारित राय छ कि पुनरावेदकहरू विरुद्ध मामिला चलाउन अनुमति दिनु भनेको उनीहरू पतिको आफन्त भएको कारणले मात्र कष्टकर सुनुवाइ हुनु हो। तदनुसार, हामी पुनरावेदकहरू विरुद्धको सन् २०१५ को उजुरी मामिला नं. २७८९ खारेज गर्दछौं। पुनरावेदन स्वीकृत हुन्छ।

मामिलाको परिणाम: पुनरावेदन स्वीकृत।

†मुख्य बुँदाहरू तयार पार्ने: अंकित ज्ञान